

ΟΡΑΜΑΤΑ

Καὶ ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀναστάσεις τῶν στοιχείων. Καὶ ἦν Μάιος ἐν τοῖς ἡμερολογίοις καὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς ἦν Δεκέμβριος. Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐξήρχοντο φέροντες σκιάδια καὶ μηλωτὰς ποδήρεις καὶ ἐστῶτες παρὰ τὰς θερμάστρας ἤσθιον πηγυτὰ. Καὶ οἱ σκληψῆδες ἐπανήρχοντο ἀθρόοι σὺν τοῖς θιάσοις Ταβουλάρη καὶ Ἀλεξιάδου πρὸς τὸ ἐξασκήσαι τὸ ἔργον αὐτῶν.

Καὶ φωνὴ Κυρίου ἦλθεν ἐπ' ἐμὲ τὸν υἱὸν Μαλαχίου λέγουσα. Ἄρον τοὺς ὀφθαλμούς σου καὶ βλέψον, ὅτι θεάματα ἀλλόκοτα ἀναμένουσί σε.

Καὶ ἐπάρξας τοὺς ὀφθαλμούς εἶδον. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες συνοδικοὶ τέσσαρες ἀνέμενον τὸν πέμπτον ἐπὶ ματαίῳ. Καὶ ὁ πέμπτος περιήρχετο τὰς ὁδοὺς σὺν τῷ Διομήδεϊ τῷ πρεσβυτέρῳ καὶ ἐπορεύετο εἰς τὴν Συναγωγὴν πρὸς τὸ συναῖσαι πλείονας ὑπογραφάς. Καὶ πλησιάσας αὐτὸν ἐπαίτης εἶπε : Δέσποτα ἐλέησόν με ! Καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ πέμπτος ὁ συνοδικὸς ἔθηκε τὴν χεῖρα εἰς τὸν κόλπον αὐτοῦ καὶ ἐξαγαγὼν χάρτην ἔδωκε τῷ ἐπαίτῃ λέγων : Λάβε ἐν Χριστῷ ἀδελφέ. Καὶ ὁ δοθεὶς χάρτης ἦτο καταγγελία.

Καὶ εἶπεν ἡ φωνή : βλέψον ! Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἄμαξα ταχέως βαίνουσα ἔστη πρὸ τοῦ ὑποδηματοποιείου Ζωϊτοπούλου καὶ κατήλθεν ἐξ αὐτῆς ἄνθρωπος ὡσεὶ πρωθυπουργὸς καὶ ἀποκλινθεὶς τῷ καταστηματάρχῃ εἶπεν αὐτῷ : Δεῦρο κατασκευάσον ζευγὸς ὑποδημάτων. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ καταστηματάρχης : Κύριε, ἐν τίνι μέτρῳ κατασκευάσω αὐτά ; Καὶ ἔδωκε τῷ καταστηματάρχῃ τὸ μέτρον. Μετὰ δὲ τὴν κατασκευὴν εἶπεν ὁ καταστηματάρχης : Κύριε, εἰς τίνα οἰκίαν πέμψω αὐτά ; Καὶ εἶπεν ὁ ἄνθρωπος ὅς ἐστι πρωθυπουργός : Οὐ πέμψεις καὶ γὰρ ἐγὼ δώσω αὐτά εἰς χεῖρας ἀρχιεπισκόπου Κορινθίως.

Καὶ ἠκούσθη αὖθις ἡ φωνὴ λέγουσα : Βλέψον !

Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἄνθρωπος φέρων λευκὰς παραγναθίδας καὶ σάκκον ὁδοιπορικὸν εἰσῆρχετο εἰς τὸν περίβουλον τῆς Ἐκθέσεως τῶν Περσιῶν. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός Θεόδωρος.

Καὶ πλησιάσας ὁ φύλαξ εἶπε τῷ Θεόδωρῳ : Κύριε πῶς εἰσέρχεσθε ἄνευ εἰσιτηρίου ;

Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ ἄνθρωπος ὁ λεγόμενος Θεόδωρος μετ' ἀγερῶχου μειδιάματος : Κύριέ μοι, ἐγὼ εἰμι ὁ μέγιστος τῶν Ἐκθετῶν.

Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ φύλαξ : Τί οὖν ἐξεθήκατε ;

Καὶ ἀπήντησεν αὐτῷ ὁ λεγόμενος Θεόδωρος :

Ἐγὼ ἐξέθηκα πρὸ τριετίας τὴν Ἑλλάδα σύμπασαν ... εἰς κίνδυνον !

Καὶ ἠκούσθη ἐκ νέου ἡ φωνὴ παρὰ τὰ ὦτά μου λέγουσα : Βλέψον.

Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ χώρος ἐπίπεδος καὶ ἐπ' αὐτοῦ διεσπαρμένα λίθοι τε καὶ πλίνθοι καὶ ζύλα καὶ κέραμοι ἀτάκτως ἐρριμένα καὶ διεσκορπισμένα καὶ τεθραυσμένα μέλη διαβατῶν ἀναμῖξ μετὰ καθισμάτων καὶ μετὰ πτωμάτων τυμπανιαίων κυνῶν. Καὶ ἄνθρωποι προσήρχοντο ἐκεῖ πρὸς τὸ περιπατῆσαι καὶ ἄρματα νεκροφόρα παρεστάθμευον ἵνα ἀποκομίσωσι τοὺς νεκροὺς καὶ τραυματίας.

Καὶ ἰδοὺ ἐν τῷ μέσῳ ἄνθρωπος φέρων τρυπάνην ὑπερμεγέθη

ὥρυσεν ὀπὴν διὰ τὸ ὕδωρ. Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ χώρου Πλατεῖα τοῦ Συντάγματος καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀνδρός Δήμαρχος, ἦτοι ἄνθρωπος τῶν ὀπῶν ἐν τῷ ὕδατι.

Καὶ ἠκούσθησαν φωναὶ πολλὰ βοᾶσαι : Δόξα, δόξα τῷ δημάρχῳ καὶ τῷ πρώτῳ μηχανικῷ τοῦ Δήμου. Καὶ εὐθέως μουσικὴ ἀόρατος ἀνέκρουσε τὸν ὕμνον τοῦ Σολωμοῦ.

Καὶ πάλιν ἡ φωνὴ ἐκραύγασέ μοι : Βλέψον.

Καὶ εἶδον καὶ ἰδοὺ ἀπὸ πάσης ὁδοῦ καὶ ἀπὸ πάσης ἀγυῖας τῆς πόλεως συνέρρεον εἰς τὸ πεδῖον τοῦ Ἀρεῶς κύνες πικρὸς εἶδους καὶ ἡλικίας καὶ ἀναστήματος. Καὶ ἦν αὐτόθι κυνῶν συλλαλητήριον καὶ Διομήδης ὁ ἐπιλεγόμενος Κυριακὸς οὐ παρῆν.

Καὶ ἀναστὰς κύων μολοσσὸς ἐφθέγγετο τάδε : Ἀδελφοί οἴδατε, ὅτι δίψα δεινὴ μαστίζει τὴν πόλιν καὶ γὰρ Ἀμαρουσιῶται διαρρηγνύουσι τὰ ὕδραγωγεῖα, καὶ ἄνδρες λυσσῶντες περιτρέχουσι τὰς ὁδοὺς. Δεῦτε οὖν, ἀδελφοί, ἀπέλθωμεν ἐκ τῆς χώρας ταύτης μέχρι τῶν προσέχων δημοτικῶν ἐκλογῶν, ὅτι ἂν τις ἡμῶν δηγῇ παρ' ἀνθρώπου λυσσῶντος, οὐχ εὐρεθήσεται τις τοῦ ἐξαποστεῖλαι αὐτὸν εἰς Παστέρ.

Καὶ ἀνεβόησαν εὐθέως οἱ κύνες πάντες : Ἀπέλθωμεν ! καὶ ἀπῆλθον ἀγέληδόν.

Καὶ οὐκ ἤκούτο πλέον ὕλακῃ ἐν τῇ πόλει εἰμὴ ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ «Συλλόγου».

Ἀββακούμ

ΤΑ ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΞΑΝΘΟΜΑΛΛΟΥΣΑΣ

1

Ἀντὶ προλόγου.

Στὴ φτωχὴ μου κάμαρα ἔχω γιὰ στολίδια
Μιὰ μικρὴ τριανταφυλλιά μέσα σὲ μιὰ γάστρα,
Δύο βιδάλια παλαιά, πάντοτε τὰ ἴδια,
Καὶ τὸν ἥλιο συντροφιά κι' ὄνειρά μου τᾶστρα.

✦

Ἐχω κ' ἓναν ἔρωτα, μιὰ ξανθομαλλοῦσα...
Ἐρχεται καὶ κάθεται 'ς τὸ δεξί μου πλάι,
Φέγγ' ἡ κάμαρα ἡ φτωχὴ καὶ μοσχοβοιάει.
Ἐχω κ' ἓναν ἔρωτα καὶ τὸν λένε... Μοῦσα.

✦

Βγαίνουν ἀπ' τὸ στόμα τῆς λόγια μαγεμένα,
Ἀπ' τ' ἀνδόνια πιὸ γλυκά, πιὸ ἀγνὰ ἀπ' τὰ κρίνα,
Πιὸ βαθειὰ ἀπ' τὴ μουσικὴ, πιὸ σοφὰ ἀπὸ 'κεῖνα
Ποῦ γνωρίζαν οἱ σοφοί. Καὶ τὰ λέει 'ς ἐμένα.

✦

Κάνω νὰ τὰ ξαναεἰπῶ, δὲ μπορῶ, τί κρίμα !
Χάνονται 'ς τὰ χεῖλ᾽ μου τὰ κρυφὰ τοὺς κάλλη.
Ὅμως κ' ἔτσι πρόφτασα νὰ κρατήσω πάλι
Δυὸ σημάδια· τὸ γλυκὸ στίχο καὶ τὴ ρίμα.

Ἄγνωστος